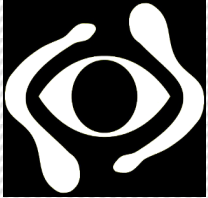

Els dijous del

Cineclub

Cinema documental. Itàlia | 9 de febrer 2023 | Sessió única: 20.00 h

Ennio: The Maestro

Giuseppe Tornatore, 2021

(Ennio: El maestro)

Sinopsi

No calen presentacions per a Ennio Morricone, guanyador de dos premis Òscar i el compositor de cine més estimat, popular i prolífic del segle XX. De forma commovedora, a través de material d'arxiu i d'una llarga entrevista a algunes de les grans personalitats del món del cinema i de la música, aquest documental ressegueix exhaustivament la figura del Maestro, també en vessants menys conegudes, com la passió pels escacs, que pot tenir vincles misteriosos amb la seva música, així com l'origen d'algunes de les seves intuïcions musicals.

Fitxa tècnica

DirectorGiuseppe Tornatore
GuióGiuseppe Tornatore
FotografiaGiancarlo Legge i Fábio Zamarion
MuntatgeGiuseppe Tornatore
MúsicaEnnio Morricone
ProductorKarma Films
Durada156 minuts
PaísEEUU

Fitxa artística

Més de 70 cineastes i músics entrevistats

Si escoltem el nom d'Ennio Morricone, ens venen al cap els westerns de Sergio Leone, inevitablement.

Fa poc, un company de cinema em va preguntar:

- Què hagués estat de Sergio Leone sense Ennio Morricone?

Una pregunta ben interessant, que fa desplegar una tertúlia

cinematogràfica.

Si realment una música té tanta influència sobre una pel·lícula, fins a quin punt la figura i el treball del director es veuen millorats?

Està el director tan lligat al compositor, que esperarà a escoltar-la abans de decidir o comprometre alguna decisió? Quin ritme i intensitat dramàtica musical es trobarà?

Ho adaptarà o canviarà per enfortir, tant la música excepcional que ha rebut, com la seva pel·lícula?

Què li contestaríeu al meu company de cinema?

Ennio Morricone va néixer a Roma el 1928. El seu pare, que també era músic, el va inscriure en el Conservatori de Roma a l'edat de 12 anys. Ennio va escollir com a instrument principal la trompeta. Va ser un alumne avançat i va acabar els seus estudis de grau mig amb nota excel·lent. Va fer la prova d'accés al grau superior universitari i va ser admès, decidint estudiar composició. Era la seva passió, des de que amb 16 anys va compondre la seva primera peça, anomenada El matí.

Quan va acabar la carrera de composició musical, va començar ben aviat a treballar a la ràdio i a la televisió, fent diverses composicions per música de fons al principi i de portada al cap de poc temps, quan van comprovar que no li feia falta un llarg període de transició.

El seu nom cada vegada era

més conegut, sobre tot quan alguns cantants d'aquell moment a Itàlia, que anaven a cantar a la RAI, parlaven amb ell i els suggeria alguns retocs a les seves cançons, a l'hora de cantar en directe. Retocs "Morricone", alta precisió.

Un dia va rebre una trucada d'un antic amic de l'escola, que li va proposar "Ennio, vull fer un western i podries fer la música, què et sembla? Crec que es dirà Per un grapat de dòlars"

A partir d'aquí, la seva vida va canviar, guanyant una gran popularitat a tot el món. Ell es considerava un compositor clàssic, portant música de qualitat a acompanyar un altre art, el cinema. Un grup de companys, també compositors que havien estudiat amb ell, no estaven d'acord amb això i li van posar l'etiqueta de "traïdor". Ennio ho va passar malament, tot i que no va deixar de pensar mai que la bona música té lloc a tot arreu.

Aquesta situació enllaça amb el documental *Una vida entre las cuerdas*, dedicat a Ara Malikian, que vam veure la temporada passada. Dos músics brillants, que troben un "altre

lloc" per donar grandesa al seu art. Omplen auditoris, sales de concerts, la gent els estima, fan bona música, són populars, però sempre mantenen l'empremta clàssica. I part dels seus companys els menyspreen i els acusen. D'on prové això? Som oberts, fem coses noves i acceptem que hi han altres vies i convidem a la gent a entrar? Som tancats i ens quedem vivint en la nostra àrea elitista i qui vulgui entrar, que ho faci sense ser ni convidat ni potser benvingut? Giuseppe Tornatore fa un brillant homenatge a Morricone. Orgullós de la història del cinema del seu país, Tornatore sempre el té present d'alguna manera en les seves pel·lícules. El seu plantejament fa que el documental et passi molt ràpid i et deixa enganxat a les imatges. Morricone va fer la música de dues pel·lícules de Tornatore, Cinema Paradiso i La llegenda del pianista a l'oceà.

Ennio Morricone va compondre música per a tots els gèneres cinematogràfics, des de 1962 a 2016.

Esteve Badia
Cineclub Sabadell

cines
IMPERIAL

Ajuntament
de Sabadell

Cineclub Sabadell